

Светом Архиепископском Сабору Српске Православне Цркве

- на редовном мајском заседању 2006.г. у Београду

Комисије Св. Арх. Синода (чији сам придодати члан), створена по одлуци (маја 2005) Св. Арх. Сабора, боравила је у Епископској епархији Рашко-Призренској и Косово-Метохијској (даље: РПиКМ), дана 10. маја 2006.г., с циљем, како стоји у Синодској одлуци, да испита статус и рад "Епархијског центра *Page Неумар*" и "Мисионарског центра *Аѿос*" и улогу протосинеђела Симеона (Виловског) у томе и уопште у Епархији РПиКМ. Уз детаљан стручни *Извештај* који подноси Комисија, налазим за сходно да поднесем и свој посебни *Извештај*, сматрајући да је потребно да Свети Сабор СПЦркве дозна и упозна и црквену, пастирско-духовну страну тамошњих проблема. Док Комисија даје преглед затеченог административног, материјално-финансијског стања у поменутом два "центра" и шире у пословима Епархије РПиКМ, наш *Извештај* се односи на позадину таквог стања, тј. на неке аспекте црквеног рада и деловања Преосвећеног Еп. г. Артемија, и уз њега, и још више мимо њега, јеромонаха Симеона, чије деловање узрокује лоше пастирско-духовно стању у овој страдалној Епархији наше Цркве.

1. Епископа Артемија (Радосављевића) познајем још као богослова у Ман. Раковици, и затим као монаха код заједничког нам духовног оца блажене успомене Архим. Јустина (Поповића), и даље као јерођакон и јеромонаха током студија на БФ у Београду, а и касније као професора у Богословији у Ман. Крки, и затим на постдипломским студијама у Грчкој; потом као игумана у Ман. Црна Река код Рибарића (где сам га више пута посећивао), за време док је Епархијом РП управљао садашњи Патријарх Г. Павле, који је и предложио и са Св. Арх. Сабором изабрао и поставио о. Артемија за Архиепископа Епархијске РПиКМ (1991.г.).

У првој седмици године свог епископског служења на Космету (пре тамошње оружане побуне Шиптара), Еп. Артемије је пастирствовао у својој Епархији изузетно добро и плодно: крштавао је још некрштене (учествовали смо у саборном крштењу у Ман. Дечанима, једном приликом, када је крштено најмање 900 људи, жена и деце), обнављао је цркве и манастире, рукополагао младе свештенике, монашио мушко и женско монаштво, вршио литургијско, јеванђелско-проповедничко, духовничко и добротворно служење народу Божијем у овој увек страдалној, а иначе сиромашној Епархији. Уз помоћ свога свештенства и монаштва, и конкретно најближих сарадника (од којих је преко 10 година најактивнији био протојереј Зоран Грујић), као и многих добротвора и дародаваца, унутар и изван Косова и Метохије, он је обновио бројне цркве и манастире и подизао и нове, а народу помагао колико је могао. Посебно спомињем његово добротворство: да Епархија РПиКМ помаже и награђује мајке са троје, четворо и више деце, дајући им и одликовање Мајке Југовића и материјалну подршку у новцу, а такође је и стипендирао богослове и студенте теологије. Није, дакле, спорно да не сагледавамо или не ценимо, или још мање оспоравамо ранију, па и каснију архипастирску делатност Еп. Артемија, са којим смо много хлеба и соли братски заједно појели и бројне невоље делили, нарочито у страхотно време: од 14. јуна 1999.

надаље, током 2000. и 2001.г., као и у мартовском погрому 2004. године. (О томе постоје наши многобројни извештаји са лица места, који су делом и објављени). Да додам да је не мању помоћ у то време Еп. Артемију пружао и Њ. Светост Патријарх Павле широм Косова и Метохије, и Митрополит Амфилохије нарочито у Пећи и по Метохији. Владици Артемију и његовој Епархији помагао сам, колико се могло, и са Жичке Епархије током 2002-3.г. (Да додам, ради знања и разјашњења: да сам тада позајмио о. Зорану Грујићу 15.000 евра да са том кауцијом изађе из затвора, који је новац он уредно вратио, тако да Жичка Епархија није била оштећена).

2. Негде половином прве седмице годинѝ архипастирствовања Еп. Артемија на Косову и Метохији, он је почео и да политички иступа (подршка странци СПО В. Драшковића и критика режима С. Милошевића, чију је помоћ, тј. његових органа власти, користио за материјално унапређење Епархије), чиме је стекао извесне симпатије Американаца, који су у међувремену на Косову и Метохији потајно радили свој подривачи посао подршке Шиптарима и отежавања опстанка Срба на КиМ. Када је сукоб Милошевићеве полиције и Шиптара ескалирао у оружани конфликт, и када су страдали многи Срби, али и извесни Албанци, тада је Еп. Артемије, и посебно братство његовог Манастира Дечана, помагали и Србима и Албанцима.

Са трагичним крахом Милошевићеве осигане, суицидне политике, која је довела од НАТО бомбардовања Србије, и нарочито Косова и Метохије, и затим са уласком НАТО трупа и за њима огромне масе Албанаца (и Косметских и Албанских) на КиМ, дошло је до великог страдања и егзодуса Српског црквеног народа (Милошевићеве властодршци побегли су још пре уласка НАТОа, оставивши обезглављен и незаштитен народ) и затим одмах до страховитог пљачкања, паљења и рушења око 150 цркава и манастира, као и на хиљаде српских домова и свега што је српско. Тада је Еп. Артемије, изишавши (уз помоћ Еп. Врањског Пагомија и нашу, што спомињем само ради тога да потсетим да нам је брат у Христу био у животној опасности) из Призрена прешао у Грачаницу, и одатле смо стално обилазили ојађени народ наш, обилазили га и помагали му колико смо могли, интервенишући често и код КФОРа и УНМИКа за заштиту голих живота и нападнутих светиња. Убрзо је Еп. Артемије, уз помоћ сарадника са и изван КосМета, издао 3 колорна албума-потсетника, под називом *Расјетно Косово*, чиме је светској јавности обзнанио небивалу трагику Срба и СПЦркве на матичној земљи нашег Црквенонародног бића. Такође је и путовао по свету, пре свега неколико пута у Америку, да у правој боји представи нашу општу трагедију. (Тада су му својски помагали игуман Дечански Теодосије и о. Сава Јањић, који је преко интернета обављао велики посао обавештавања света о правом стању на Косову и Метохији, док се није у Грачаници разишао са тадашњим сарадницима Еп. Артемија М. Трајковићем и неким бахатим члановима тзв. "СНВ" /=Српског Националног Већа/. Тада смо у Грачаници заједнички започели рад на *Меморандуму СПЦ о Косову и Метохији*, који је усвојен и објављен од Св. Арх. Сабора маја 2003).

Еп. Артемије је својим иступањима, тада и касније, све до данас, давао често исувише политички карактер, нарочито држањем прес-конференција и изјавама за штампу, као и учешћем у стварању и раду "СНВ (=Српско Национално Веће) КиМ", којему је низ година био председник, а и до данас је члан те несложне групе Срба, која иначе нема неку подршку тамошњег народа, нити утицај на Србе на КиМ, као ни у Београду и иностранству. Успех овога политичког, или, како Еп. Артемије воли да каже, "патриотско-дипломатског" рада није био, и није могао бити велики, па смо, уз остало, и зато Митрополит Амфилохије и ја (али и не само ми), стицали утисак, и предочавали то Еп. Артемију: да је ова и слична његова делатност почела бивати на штету његовог јеванђелског, црквено-

пастирског рада на Косову и Метохији. Скретали смо му пажњу на то, нарочито Митрополит Амфилохије, јер смо га често посећивали и виђали, боравећи на КиМ ради помоћи њему и народу, те смо добро познавали тамошње право стање. Ово је, чини ми се, знао и признавао и сам Еп. Артемије, док се његов однос према нама није променио, што је он, на нашу жалост, схватио као промену нашег односа према њему. То је почело са доласком јеромонаха Симеона Виловског као “сиве еминенције” уз Еп. Артемија (који Симеон је убрзо за мене говорио, и данас говори - и са групцом сарадника псевдозилота пише и пљује по интернету по нама и Св. Синоду и Св. Сабору - како “*вршљам њо Епархији*” РПиКМ)!

3. Промена у раду Еп. Артемија на КиМ и око КиМ, догодила се када се јером. Симеон вратио са студија из Грчке и изненада покренуо бруталну акцију против проте Зорана Грујића (а сукоб је почео око неког аутомобила), који је убрзо оптужен за разноразне злоупотребе материјално-финансијске природе - којих је стварно и било, али, нажалост, ту улога Еп. Артемија није била беспрекорна (јер нису сви потписи Еп. Артемија на спорним папирима били “фалсификовани”, што Еп. Арт. може данас или сутра утврдити и за Симеонове малверзације са печатима и потписима, ако дође до евентуалног суђења јеромонаху Симеону, зашто, према налазима Комисије, постоји доста разлога) - тако да је Еп. Артемије, под утицајем ј. Симеона, суспендовао и сменуо о. Зорана Грујића и предао га на државни суд, а онда брзом, недокументованом тужбом лишио га свештенства на Црквеном суду, коју пресуду, као што Св. Арх. Сабор зна, није прихватио на Велики Црквени суд ни Св. Арх. Сабор. (Прота Зоран је изгубио свој положај, издржавање и службу у Епархији РПиКМ, и данас живи негде у Београду, и, пошто је пресуда о рашчињењу укинута, он уз дозволу ЊСв. Патријарха служи, али без парохије и прихода, јер се још очекује завршетак грађанског суда).

У поступку са и око о. Зорана Грујића пројавила се једна друга страна понашања Еп. Артемија, која, по нашем дубоком уверењу, а то потврђује и бројно бројно свештенство, монаштво и верници са КиМ, потиче од негативног утицаја ј. Симеона Виловског и сасвим непримерене му улоге као “човека из сенке” у Епархији РПиКМ. Виловски је постао “лични секретар” Еп. Артемија и његов возач (и раније, пре одласка у Грчку, возио је Владуку, али није само он био возач Владичин). Одмах треба рећи, по нама врло значајну примедбу: да се код ј. Симеона и пре, а нарочито током студија у Солуну јавио и пројавио извесни “зилотски” менталитет (присутан донекле и код Еп. Артемија од раније, па се преносио и на извесне његове монахе и манастире, а у последње време појачан је и код њих и, нажалост, код њега; псевдозилотизам који има доста сличности са тзв. “Старокалендарцима” у Грчкој и код нас). Као доказ овога наводимо случај, канонски сасвим неприхватљив у Православљу: када је ј. Симеон, као јеромонах, служио у Хиландарском метоху у Солуну на антиминос Еп. Артемија, а не на антиминос надлежног Цариградског Патријарха, док није то дознала Солунска Митрополија и преко Протосинђела Митрополије одузела Симеону Артемијев антиминос и донела у капелу антиминос Цариградског Патријарха (пред Комисијом је Симеон признао само да је служио на Артемијевом антиминосу, али и не да му је одузет, како нам потврђују очевидци). Еп. Артемије није за овај канонски преступ, тј. уствари за брукање наше Цркве и стварање раскола у Православној Цркви, никаквом епитимијом санкционисао ј. Симеона. (О том “зилотизму” Симеоновом и још неких око Еп. Артемија требало би се посебно позабавити, с обзиром на њихова иступања против извесних Јерараха и теолога наше и целе Православне Цркве, и нарочито с

обзиром на гласове о томе који су допрли и до других Православних Цркава, да "Еп. Артемије спрема раскол у Цркви").

Свој положај Епископовог "личног секретара" (што треба да значи само писара, поштара и сл., јер Епархија има свога секретара), ј. Симеон је, поред постојећег Секретара ЕУО-а и Архиепископских Намесника у Епархији, претворио у својеврсно командовање свима у Епархији, свакако преко Еп. Артемија, али и мимо њега, о чему сведоче извесни нађени текстови, саопштења, писма, претње и др. видови притисака на неке парохије и манастире и појединце у тој Епархији. (Постоје и усмене изјаве са КосМета, али се људи боје да их дају писмено. Нажалост, сваку примедбу на рад и понашање ј. Симеона, Еп. Артемије унапред категорички одбија, што је, за мене, духовни проблем).

Но наметљиви и, по нашој процени, за Епархију РПиКМ деструктиван рад ј. Симеона, на пољу пастирског-духовног рада и материјално-финансијског пословања, пројавио се нарочито са Симеоновим наметањем Еп. Артемију оснивања тзв. "Мисионарског и духовног центра *Аѿос*" у Београду и још више тзв. "Епархијског центра Раде Неимар", због која два "центра" и је уследило слање ове Синодске комисије на КиМ. Пошто *Извештај* Синодске комисије садржи довољно доказа о не само неправилностима пословања ова два "предузећа" у оквиру и под окриљем РПиКМ Епархије, него и о извитоперењу и директном кршењу освештаног Канонског предања Православља, овај наш Извештај износи, како рекосмо, само пастирско-духовну страну актуелног, стварно постојећег проблема у епископском раду Преосвећеног брата Артемија, под утицајем првенствено ј. Симеона.

4. Симеонов лош утицај рефлектује се у неколико смерова на живот и рад Епархије РПиКМ. Као прво, он је са својим кумом П. Суботичким¹ кроз "Епархијски центар *Раде Неимар*" подредио сво материјално и финансијско пословање Епархије пуној контроли, и тиме је ЕУО скрајнут страну. Јер, иако новац - мада не сав, јер је тешко тачно установити доток новца, пошто има прилога и донација које иду директно Еп. Артемију или преко њега у кешу "ЕЦ *Раде Неимару*", а има и прилога директно и наменски даваних неким манастирима - долази и пролази кроз ЕУО, који има свог секретара, исти ЕУО нема "повратну информацију" о том новцу, тј. колико, где и зашто је утрошен дати новац. Зато је секретар ЕУО о. Срђан писмено тражио од "Раде Неимара" да му достави рачуне о новцу, што је овај стално избегавао, нарочито у последње време, током обнове порушених манастира у Мартовском погрому 2004.г. и изградње нових манастира на северу КосМета, због чега ЕУО и није доставио завршне рачуне ПУО-у за 2005.г.

Даље, протосинђел Симеон има, нелегално и сасвим неубичајено у СПЦ, други, нешто мањи печат ЕУО (који је претходно имао о. Зоран Грујић, па је га Симеон од њега узео и сада га користи паралелно, тј. независно од ЕУО, али, како он каже, то чини "по благослову Еп. Артемија"), којим уз свој потпис пише и печати акта, писма, захтеве, рачуне и др. документа у име Епархије, иако за то није надлежан, и такво његово "пословање" не подлеже контроли ЕУОа. Истина, постоји један акт Еп. Артемија којим се Симеон овлашћује "да заступа Епархију РПиКМ", али таква формаулација је нејасна и подложна је злоупотребама, што се може видети из аката (копије у поседу Комисије), којима о. Симеон исплаћује разне рачуне, или и даје новац Епархије РКиКМ, и други новац Цркве, за који нема података о извору, или пак новац који је наменски назначен за обнову храмова и манастира и у друге сврхе, а

¹ На испитивању пред Комисијом у Патријаршији (17.мај 2006), Симеон је порекао да му је Суботички кум, али на питање: "Да ли је кум вашем брату Владимиру?" одговорио: "Јесте"! Како кум његовог брата није и њему кум?

троши се ненаменски. У документацији Комисије се јасно види да је Симеон, нпр., уплаћује “Атосу” извесне суме новца, док Еп. Артемија и он тврде пред Комисијом да са “Атосом” Епархија “нема никакве везе”! Уопште, треба рећи да нас запањује олако порицање обојице њих како констатације Комисије на основу докумената “нису тачне”, или да су добијане на основу “рекла казала”, а кад им се покажу писмени документи онда дају несувисла објашњења.

Кад већ говоримо о “*Атосу*” да кажемо да се из документације види да је тај наводно “Духовни и мисионарски центар” уствари радња Епархије РПиКМ за издавање и продају књига и часописа, икона, крстића и др. верско-црквених предмета, али од које радње Епархија ПРиКМ нема никакве добити, јер нема потврде да се ишта од зараде даје Епархији, нити се о томе извештава ЕУО. Шта више, може се рећи да је “Атос” приватна радња браће Виловски, јер је, по папирима, на Симеоновог брата Владимира власник “Атоса” Р. Јанићијевић “пренео сва овлашћења”, с тим да “Атос” уплаћује Јанићијевићу само социјално-пензионо осигурање (како се види из документације у поседу Комисије и како каже сам Јанићијевић). Притом “Атос” није сасвим одвојен ни од “ЕЦ Раде Неимар”, јер у плановима за даље радове “Рада Неимара” обухваћен је и “Атос” (нпр. отварање књижаре у Бечу!). Да је “Атос” Епархијски види се и по томе што је књигу Еп. Артемија “На путу Христовом” издала Епархија РПиКМ, како стоји на корици, али у предговору у истој књизи Симеон вели да је књигу издао “Атос”. Или, кад Симеон пише разним државним и др. инстанцама, тражећи новац за Атосово издавање CD “Бело Платно”, онда се види јасно да је “Атос” Епархијски. Још један податак треба споменути. “Атос” је издао књижицу, бољерећи памфлет, М. Петровића “*Христос и Христ*”, чији је уредник протосинђел Симеон, а његов брат издавач, и у којој се, уз несувисло пропагирање изговарања Свесветог Имена *Христос* као крњег и унијатског *Христ* (у чему се види и слепило “зилота Православља” Симеона), брутално нападају Свети Синод и Јерарси наше Цркве. (Када се та брошура појавила, питао сам Еп. Артемија и ј. Симеона како су могли да издају такав унијатски памфлет, обојица су ми хладнокрвно одговорили да они “немају ништа с тиме”, да би сада у Грачаници Еп. Артемије рекао да “протосинђел Симеон има ваљда право да буде уредник неких књига”). Иначе, од истог М. Петровића и њему сличних псевдозилота објављују се у часопису Епархије РПиКМ “Св. кнез Лазар” памфлете против Јерараха и Синода Српске и уопште Православне Цркве.

И да завршимо са “Атосом”, познато је да је Епархија ПРиКМ, или тачније браћа Виловски преко Епархије, преотели ову радњу од Ман. Хиландара, звану “Тројеручица”, преименовавши је убрзо у “Мисионарски центар *Атос*”, коме је статут саставио и прогласио Еп. Артемије (12.9.2001.г.) тако да је он стварно оснивач-власник, а онда су књижару “Атос” регистровали на име Р. Јанићијевића, иконописца из Крагујевца, часног али неупућеног и наивног човека, који тек сада констатује да је обманут и искоришћен, и зато је готов да радњу укине и пословни простор понову врати Ман. Хиландару, о чему сведоче његови писани документи које прилажемо. Ако је лаж грех сваком хришћанину, онда је монаху и клирику бар двострукој већи грех, а Симеон Виловски је о *Атосу* лагао у очи Комисију Св. Синода, и зато треба да поднесе канонске последице, уз још и јасно доказан незаконит обрт новца преко тог наводно “Духовног и мисионарског центра”, који је постао обична магара ј. Симеона и његовог брата, као што је такође магара, али само већа и профитабилнија, постао и тзв. “ЕЦ *Page Неимар*”. Грамзивост и

среброљубље ј. Симеона не може бити оправдана изговарањем да је то за добробит РПиКМ Епархије, јер Епархија и њен верни народ нема од тога ништа, јер добијени и обртани новац не иде Епархији, а на њено име и на основу њеног трагичног стања добијане су велике суме новца. (Из горког искуства рата у БиХ то би се назвало “ратно профитерство” остварено на народној несрећи).²

5. Друга страна негативног утицаја делатности ј. Симеона јесте његов истискивање скоро свих осталих свештеника и клирика у Епархији РПиКМ из сваке битне улоге у пословима Епархије. Лично смо указивали више пута за последињих пар година Еп. Артемију:³ да се бројни клирици и монаси у његовој Епархији жале да их је Симеон све потиснуо и истиснуо и да је једини саветник и сарадник Владичин само Симеон! А Симеон се тако и понаша: пише наредбе или телефоном заповеда свештеницима и манастирима, као да је он надлежан за све и сва, посебно за материјално-финансијске послове, те да се само њему полажу рачуни или само преко њега обављају послови. Нажалост, овај монопол преко ј. Симеона је узурпирао и “ЕЦ Раде Неимар”, јер се без њега, по наредби Еп. Артемија, иза које стоји Симеон (кум са директором П. Суботичким), не може и не сме ништа радити ни градити у Епархији. Да је то тако види се и по томе што је Владика Артемије писао и министру за капиталне инвестиције у Влади Србије Велимиру Илићу тражећи да послове око изградње монтажних кућа на КосМету повери “ЕЦ Раде Неимар” (писмо у документацији). Постоје индиције и сведочења: да је Еп. Артемије, који је био потписао “Меморандум о споразумевању”, повукао свој потпис кад му је из Европске заједнице одбијено тражење да радове обнове цркава и манастира на КиМ обавља само “ЕЦ Раде Неимар”. Доказ тога је и текст протос. Симеона, на сајту Епархије, којим он напада одлуку Патријарха, Синода и Сабора да се прихвати нови и бољи “Меморандум о споразумевању” ради обнове порушених цркава и манастира, па Симеон то дрско критикује указујући да “праву обнову” обавља само Епархија РПиКМ, јер обнавља и гради по Епархији, при чему наводи само радове које изводи “Раде Неимар”, и то само у Северном делу Косова. Али, ово покреће једно друго питање које износимо пред Св. Сабор, а које се тиче оцене и процене стања у Епархији РПиКМ.

6. Наиме, по Св. Канонима, Епископ, или монаси у Епархији, не треба да подижу нове или обнављају старе манастире на штету Епископије, тј. Епархије (канони: 7. *Прводругоџ* и 3. *Халкидонскоџ*). У садашњем тешком стању Цркве и народа на Косову и Метохији прави је луксуз обнављати нека стара манастиришта или подизати нове манастире на северу Косова, кад остали део народа јужно од Митровице и нарочито у Метохији грца у

² Да додамо и то: да је од Еп. Артемија и његових сарадника преотета од Ман. Хиландара дата им само на коришћење кућа у ул. Бистричкој у Београду (код Новог Гробља), као и да он лично, или Епархија РПиКМ (што је тешко тачно установити, јер о томе дају противречне изјаве), поседује и кућу у Бањи Ковиљачи, а недавно су купили и кућу у Сремчици код Београда, где се уселио Коља Маљм, “фотограф-архивар” Епархије РПиКМ (кога редовно плаћа Епархија месечном сумом већом од помоћи свештеницима, иако је то човек који се женио неколико пута, и бави се тзв. биоенергијом /читај: врачарством/ и, изгледа, и двоструком шпијунажом). Такође треба овоме додати и, како се види из документације, поседовање Еп. Артемија свог “личног новца”, и то у сумама које надилазе уобичајене трошкове “репрезентације”, што је канонски недозвољиво, јер Епископ све што добија (осим наслеђа тестаментом) то иде његовој Епархији, тј. Црквеном клиру и народу, и посебно сиротињи. Како то изгледа пред сиромашним народом на КосМету судите сами.

³ У прилогу досатављамо и наше лично писмо братског потсећања, предато у руке Еп. Артемију пре више од године дана (24. јануара 2005).

сиромаштву и немаштини. Треба такође рећи и то: да је Еп. Артемије и иначе пренагласио рад са манастириам, рецимо и унапређење монаштва и манастира, уз својеврсно запостављање рада са парохијама и повереном му народу, угроженом егизстенцијално и материјално у оним деловима КосМета где је окружен Шиптарима и где често нема средстава ни за живот и исхрану. Немали прилив новца за Цркву и народ на Косову и Метохији даје се и добија управо с циљем да се помогне угроженим Србима јужно од Косовске Митровице. Не би било поштено рећи да Еп. Артемије није помагао, или да и сада не помаже и тај народ, парохије и манастире јужно од Ибра, јер знамо да је ишао и посећивао и те крајеве, истина много ређе него ли у крајеве северно до Митровице, и да је делио помоћ тамошњој сиротињи и повратницима, али исто тако треба рећи да је то мало и несразмерно према њиховој несрећи и потребама. Истина, ту су у питању и безбедносни разлози за ове посете у већинским Шиптарским срединама. Овде треба додати и проблеме здравља Еп. Артемија, који је не тако давно оперисан и који узима сваки дан извесне лекове. Дакле, њему је на леђима доста физичког напора, али би зато могао да више ангажује свог Викарног Епископа Теодосија, но шта да се ради кад је ј. Симеон пун зависти према овоме и бесавесно интригира против Еп. Теодосија.

На жалост, утицај и улога ј. Симеона је често пресудна, како нам сведоче извесни свештеници, монаси и монахиње, а и верници из тих јужних српских енклава, јер он усмерава посете и послове Епископа и Епархије више на север, а на северу је и његов манастир Бањска, која је постала својеврсни центар Епархије РРиКМ. Кад би се добијани новац за помоћ народу и обнову цркава и манастира макар сразмерно распоређивао, онда би крајеви јужно од Митровице требали да добијају далеко више него крајеве северно од Ибра. Рећи ће нам се, знамо, да се оваквим расуђивање “мешамо у послове и надлежности” Епахијског Архијереја и у његову разборито старање о повереној му пастви. Да, али ми имамо ту “судбину” да управо таква размишљања и судове слушамо од верника и свештеника с Косова јужно од Ибра и нарочито из Метохије. Ретке су посете Еп. Артемија, и још мање и ређе ј. Симеона, у српске енклаве јужно од Митровице, у села где су Срби остали, и у места где су се Срби с тешком муком и оскудицом почели враћати. (Поменући само Церницу, Ораховац и Хочу, Гораждевац, села у Североисточној Метохији: Црколез, Бањску и Сувогрло. Или повратнике у Сигу, Бичу, Осојане, Бело Поље, Љубижду, Клину, Брњак, Долац, Исток, Смаћ, Новаке).

7. Једна друга страна понашања ј. Симеона у Епархији РРиКМ сматрамо да је такође штетна за нормалан живот и рад Цркве на Косову и Метохији. Наиме, Симеон се арогантно и сасвим непримерено његовом монашком завету и положају понаша према викарном Епископу Теодосију Липљанском, као и према манастиру Дечанима и још неким манастирима у Епархији, као што је Девич. Симеон врло често харангира против Епископа Теодосија и Дечана и, на жалост, тиме утиче на, најблаже речено, наивног Еп. Артемија, који такође нема коректан очински и братски однос према Еп. Теодосију. Обојица њих мисле да је Еп. Теодосије обичан монах који је дужан да “буде послушан своме духовном оцу”, заборављајући да је Еп. Теодосије члан Архијерејског Сабора Цркве и да је од Св. Синода и Св. Сабора одређен и овлашћен, и као члан Саборског Косовског одбора, и као Епископ са терена, да води обнову

порушених Светиња на КосМету, сходно од Патријарха, Синода и Сабора одобреном “Меморандуму о споразумевању”. Одлуку о тој обнови, и поред изричитог обећања пред Сабором, Еп. Артемије стално бојкотује, опструише и јавно критикује, што Симеон још појачава тиме што пише и харангира против Синодских и Саборских одлука, сматрајући да су тиме “повређена канонска права Епархијског Епископа” и да је тиме Еп. Артемије “развлашћен” (како се изразио и сам Еп. Артемије на овом Сабору), а да је томе узрок Викарни Епископ Теодосије! Доказ тога су Симеонови написи на сајту Епархије, затим иступи у штампи и на прес-конференцијама, где је више пута критиковао Синодских **10 тачака-ставова** о Косову и Метохији; затим је недавно објавио на сајту Епархије Артемијев “Анекс уз Извештај Св. Арх. Сабору одржаном у мају 2005” (а нама, тј. Комисији, каже како то није учинио он, него његов монах Пимен!), за који *Анекс* је Еп. Артемије замољен на Сабору да не износи у јавност, јер садржи неистине и клевете на поједине Архијереје и на рад Св. Синода и Косовског одбора. Такође је Симеон злоупотребљавао наслове, као што је СНВ (=Српско Национално Веће), или још раније када је у име, наводно, “Одбора Владе Србије за КиМ” саставио и објавио један фалсификат, у коме дискредитује и одлуку ЊСв. Патријарха да потпише поменути “Меморандум о разумевању”, као и отсутног Министра културе Србије Којадиновића и друге сараднике на помагању страдалном Косову и Метохији. Треба потсетити, да су тада, 27. марта 2004.г., Симеон и Еп. Артемије прогласили “пучем” потврду и оснажење Патријарховог потписа на поменути “Меморандум”, а што су њих двојица покушали пре тога, на заиста “пучистички” начин, да оспоре, наводећи, и стално понављајући од тада до данас, како такве одлуке “директно задиру у канонске надлежности Епархијског Архијереја (Артемија) и да, као погрешне, могу имати катастрофалне последице за српски народу и Српску Цркву у Јужној покрајини”.⁴ Питамо се, да ли је Косово и Метохија “феуд” Еп. Артемија (како му је својевремено писао и Митрополит Амфилохије - писмо је читано прошле године пред Сабором), и да ли је патриотизам о великомученичком Косову монопол само Еп. Артемија. Зар, како вели Св. Ј. Златоуст, “кад се молимо за све Цркве Божије, немамо и право да се бринемо о њима”!

8. Овде само потсећамо на ружну историју спорења Еп. Артемија са Синодом, Косовским Одбором и Сабором, пред којим је Еп. Артемије обећао да, задржавши своје издвојено мишљење, неће одлуке бојкотовати нити спречавати рад на обнови порушених Светиња, поверен од Сабора викарном Епископу Теодосију, као и да неће преко штампе и др. мас-медија иступати и полемисати о томе. Нажалост, тога се ни Еп. Артемије ни његов “лични секретар” Симеон нису држали (пример: прес-конференција после недавног повратка из Америке), па се то пројавило и недавно сасвим неумесним и непоштеним нападом Еп. Артемија и Симеона на Еп. Теодосија (у “В. Новостима”, “Гласу јавности” и на сајту Епархије РПКиМ од 27. и 28. априла 2006), на што је Еп. Теодосије мирно али аргументовано одговорио (такође у “В. Новостима” 28. априла), пославши истовремено свој одговори и Св.

⁴ Тако дословно стоји и у прејучерашњој (15.маја 2006) изјави Еп. Артемија франкфуртским “*Весћима*”, где цео текст под насловом “Владики траже прљав веш” (у коме се бескрупулозно денунцира Св. Арх. Сабор како припрема “уклањање Еп. Артемија са Косова и Метохије”), одише језуитским духом Симеона Виловског, као што истим и још огавнијим менталитетом одише цела серија бескрупулозних лажи и бламирања већег броја Архијереја и “Проширеног Синедриона”, како подругливо пише, на интернет-сајту (Форум *Библиотека Свешти Наум*), неколицина Симеонових сарадника и послушника.

Синоду, мада је, по нама, било боље послети тај одговор Синоду, па да Св. Синод затражи писмено објашњење од Еп. Артемија и тада објави оно што сматра потребним за јавност. Свети Синод је и пре тога, и тада, позивао Еп. Артемија да дође у Св. Синод, и, колико знамо, он се одазвао тек трећем позиву, али нам није познато шта је са њим у Синоду разговарано.

Међутим, Св. Синод није позвао, а требало је, и протосинђела Симеона на одговорност за овакве поступке, понашање и писање, тј. право харангирање у јавности против Синода, Косовског одбора и неколико Архијереја наше Цркве. Зато овај наш Извештај има и ту сврху: да покаже да овакво Симеоново понашање представља монашко и свештеничко кршење основног канонско реда и поретка у Цркви. У Епархији пак РПиКМ Симеон негативно делује међу и свештенством и делом монаштва, а и врло збуњујуће међу нападеним народом Косова и Метохије, престављајући се као једини бранилац Православља и Српства, и проглашавајући многе од нас, посебно Косовски Одбор, за оне који “задају нож у леђа рањеном Косову”! Своје дрско и самоправдајуће понашање ј. Симеон је испољио и приликом рада и испитивања Синодске Комисије у Грачаници и овде у Патријаршији (в. *Зайписнике*).

9. У вези са већ поменути неумесним и неправедним нападом Еп. Артемија и Симеона на Еп. Теодосија (по Васкрсу ове године), огласили су се, како што је познато, свих пет Архијерејских намесника Епархије РПиКМ (њихово писмо од 2. маја 2006. у прилогу). Тада је ј. Симеон фалсификовао изјаву СНВ и даље наставио, са својим послушницима, да благи ове свештенике, говорећи о некаквој њиховој “побуне” и “пучу” и карактеришући њихово писмо Владици као “памфлет”! Одмах сутрадан (3. маја) уследило је Владичино писмо секретару Епархије ~~Београду~~ Срђану Станковићу, уз сасвим неочински и антипастирски диктат да “у року од 24 сата напусти/те/ просторије и територију Наше Епархије, како би се смирили духови које сте Ви својим неразумним и неканонским деловањем узбунили”! Нажалост, за овим је већ 6. маја, на Ђурђевдан, последовао покушај атентата на о. Срђана и његову породицу (о чему још траје истрага, али досадашње искази и подаци отуда указују на наручени атентат од стране Срба - а не на “инсценирани атентат” самог о. Срђана, како, нажалост представљају тај психички трауматичан и трагичан догађај за малу децу и супругу о. Срђана – протосинђел Симеон и, још жалосније и трагичније, сам Еп. Артемије! Судећи по много чему што дознајемо, овај безумни чин се може ускоро разоткрити као, у почетку покушај застрашивања непожељнога у Епархији секретара ђакона Срђана Станковића /зато што је почео да говори о малверзацијама у Епархији РПиКМ/, али да се то застрашивање изокренуло у стварни покушај убиства непожељног свештеног лица ове Епархије). Ми се питамо: какав то дух и менталитет влада у тој Епархији ако се код најближих сарадника Еп. Артемија дешавају такви догађаји, познати само у мафијашким подземљима?

Ми се такође питамо: ако Архијерејски намесници не могу “ни главе да дигну” у Епархији РПиКМ и да своме Епископу напишу једно коректно, синовско писмо, а један Симеон Виловски може да заиста вршља по Епархији у свим областима и доменима, где је онда ту Црква као дом Очев и деце Божије, заједница синова Божијих усиновљених у Јединородном Сину, Прворођеном међу многим браћом!?

Нажалост, овај проблем постоји као стварни проблем у Епархији РПиКМ. Владика Артемије јесте надлежни Епархијски Архијереј, отац свих верника, свештеника, монаха и монахиња, свих клирика и лаика, али

Епископски положај и служба у Православној Цркви није монопол над савестима и слободом свакога од њих. Случај огорчења иконописца Р. Јанићијевића и његове породице, коме је као невином и наивном а поштенем човеку, Симеон и његово брат Владимир, преко Еп. Артемија, наметнуо “власништво” само формално пред законом, ради преузимања Хиландарске “Тројеручице”, преименоване у “Духовни и мисионарски центар Атос”, за сада покушао да му подметне да пред Синодском Комисијом потпише лажну изјаву и лажни извештај, показује да у таквом монополу, под изговором “духовничке”, а у стварности изнуђаване послушности нешто није здраво, ни истински црквено и православно.

Због оваквог односа према Јанићијевићу, он је јуче затворио тај “Мисионарско-духовни центар Атос”, одузео дато или изнуђено пуномоћје брату Симеоновом Владимиру Виловском, и, колико знамо, готов је да простор те књижаре врати Манастиру Хиландару.

10. На крају, ево шта бисмо, после рада у Синодској комисији, изнели као наш предлог Св. Архијерејском Сабору:

1. Да се умоли, или саборском опоменом наложи, Преосвећеном Епископу РПКиМ г. Артемију: да саборно сарађује на претешком послу црквено-пастирском, духовном и патриотском, на распетом Косову и Метохији са свим клиром и народом, свештенством, монаштвом и верницима у својој Епископској Епархији, као и са својим Викарним Епископом и са Браћом Саепископима у Сабору и Синоду и Саборском Косовском одбору.
2. Затражити да врати “*Аџос*” Хиландару, а тзв. “ЕЦ *Page Неумар*” распусти и укине, јер од тога Епархија нема стварне користи, него веће штете, и материјалне (јер велике суме новца одлазе незнано где и неконтролисано, а тсј новца је намењен сиротињи Цркве, народу Божијем и Светињама порушеним и оскврњеним, за њихови обнову и службу Богу и роду), а још више духовне штете, те да се врати мир и поверење у Епархији. По новом закону, сама Епархија може директно да изводи грађевинске радове.
3. Да Еп. Артемије што пре врати кућу у Бистричкој у Београду манастиру Хиландару, а да куће у Бањи Ковиљачи и Сремчици (обе на терену других Епархија) што пре прода и добијени новац не задржи као “свој лични”, него да га употреби за потребе страдалног народа Божијег и Божијих и народних Светиња. Потсећамо, да по Канонском предању, осим наслеђеног имања или новца тестаментом од родбине, Епископ нема и не може имати приватног имања или новца, јер све што добије, макар и као лични му прилог, припада Епископији, тј. Цркви клира и народа Божијег (што треба да знају економ и клирици Цркве, како стоји у Канонима).
4. Односно пак протисинђела Симеона Виловског, предлагемо да Св. Сабор, или директно или преко Св. Синода (6 епископа, сходно канону *12 Карфагенском*), овом клирику и монаху - због његових не малих и не малобројних прекршаја црквено-канонског поретка, и због лагања пред овом Комисијом, а ради мира у Епархији - наложи епитимију одлучења од општења (=служења, игуманства, секретарства) за неколико месеци или годину, и пошаље га у манастир на покајање, неки други или у другој Епархији, због лошег утицаја и рушења мира у РПКиМ Епархији. Наравно да Св. Сабор може поступити и човекољубивије, сходно Св. Канонима.

Његовој Светости и Св. Сабору и Синоду одани, просећи опроштај, молитве и благослов, недостојни

+ Епископ Атанасије, умировљени Херцеговачки

У Патријаршију у Београду, 19/6. маја 2006.г.

† Еп. Атанасије